No. 1050 Zaterdag 6 Februari 1904. 21ste Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAUX VAN DIT BLAD
REDACTIE: Waterkant, Otrabanda, No. 223
ADMINISTRATIE: Plein Concordia, No. 129, Pietermaai

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number sol fl. 0,20.

Curaçao, 5 Februari.

Z. H. Paus Pius X

over de Christelijke Volksactie.

Pius P.P. X. Motu Proprio.

Reeds in onze eerste Encycliek tot de bisschoppen der gansche wereld, waarin wij handhaafden al hetgeen onze roemrijke voorgangers hebben vastgesteld met betrekking tot de katholieke actie der leeken, hebben wij het verkondigd, dat dit ondernemen den grootsten lof verdiende en dat het noodzakelijk is in de tegenwoordige omstandigheden der Kerk en van de beschaafde maatschappij. Het is ons een plicht hoog te prijzen den ijver van zoovele voorname personen, die zich reeds sedert lang gewijd hebben aan deze edele taak, evenals de volharding van eene uitgelezen jongelingschap, die aan het werk haar krachtige en toegewijde medewerking verleent.

Het XIXe Katholieken-Congres, dat onlangs te Bologna gehouden is en dat wij bevorderd en aangemoedigd hebben, heeft voldoende aan allen bewezen de kloekheid der katholieke krachten en hoeveel nuttigs en heilzaams te verkrijgen is te midden van een geloovige bevolking, indien die actie goed geleid wordt en geregeld is, indien er eenheid is van gedachte, van gevoelen en van handelen onder allen, die er aan deelnemen.

Daarom spijt het ons ten zeerste, dat eenig verschil van gevoelen, hetwelk in hun midden ontstaan is, al te levendige polemieken heeft opgewekt die, zoo zij niet spoedig worden onderdrukt, de krachten zouden versnipperen en hen minder werkdadig zouden maken. Wij die bij den aanvang van het Congres aan allen eenheid en eendracht van geest hebben aanbevolen, opdat het mogelijk zou worden tot eenheid te komen in alles wat betreft de practische regelen der katholieke actie, wij mogen thans niet zwijgen. En daar de meeningsverschillen op practisch gebied maar al te gemakkelijk op theoretisch gebied invloed hebben, alwaar zij dan wortel schieten, is het noodig de beginselen hechter vast te stellen, die geheel het gebied der katholieke actie moeten beheerschen.

Leo XIII, zaliger gedachtenis, onze beroemde voorganger, heeft op heldere wijze de regelen voor de christelijke volksactie vastgesteld in zijne beroemde Encyclieken „Quod Apostolici muneris" van 28 Dec. 1878, „Rerum Novarum" van 15 Mei 1891 en „Graves de communi re" van 18 Jan. 1901 en ook in de afzonderlijke instructie, openbaar gemaakt door de H. Congregatie voor buitengewone kerkelijke aangelegenheden van 28 Jan. 1902.

En wij, die niet minder dan onze voorganger de groote noodzakelijkheid begrijpen, die er bestaat om geregeld de christelijke volksactie te leiden en te richten, wij willen, dat die zoo wijze voorschriften geheel en ten volle worden onderhouden, en dat niemand zich verstoute in het minst daarvan af te wijken. — Daarom, met het doel om ze gemakkelijker en levendiger te onthouden, hebben wij gemeend ze te moeten verzamelen en samen te vatten in de volgende artikelen, als in een grondwet van de katholieke sociale actie.

Wij ontleenen ze aan genoemde documenten en zij moeten zijn voor alle katholieken de bestendige regel voor hun gedrag.

I.

De menschelijke maatschappij, zooals God die geordend heeft, is samengesteld uit ongelijke bestanddeelen, als de ledematen van het menschelijk lichaam: ze allen gelijk maken is een onmogelijk werk, dat bovendien de verwoesting van die maatschappij na zich zou sleepen.

[Encycl. Quod Apostolici muneris].

II.

De gelijkheid der onderscheidene leden van de maatschappij bestaat alleen hierin, dat alle menschen hun oorsprong ontleenen aan God, den Schepper: zij zijn vrijgekocht geworden door Jezus Christus en zij zullen naar de juiste waarde van hun verdiensten of ondeugden door God geoordeeld worden en beloond of gestraft.

[Quod Apost. min.]

III.

Hieruit volgt, dat in de menschelijke maatschappij, volgens de ordonnantiën Gods, er vorsten en onderdanen, patroons en ondergeschikten, rijken en armen, geleerden en onwetenden, edelen en lagere standen moeten zijn, die, allen vereenigd door den band van liefde, elkander helpen moeten om hun einddoel na te streven: den hemel en hier op aarde hun stoffelijk en zedelijk welzijn.

(Quod Apost. mun.)

IV.

De mensch heeft niet alleen het recht van gebruik over de goederen der aarde zooals de dieren: hij heeft ook nog het bestuur van vasten eigendom en niet alleen het eigendom van die zaken die door het gebruik verteerd worden maar ook van die welke door het gebruik niet verteren.

[Rer. nov.]

V.

Het privé eigendom is van nature een onvervreemdbaar recht, hetzij het is de vrucht van den arbeid of van de industrie, of ook het gevolg van een erving of van een schenking van anderen, en een ieder kan er redelijkerwijze naar willekeur gebruik van maken.

[Rer. nov.]

VI.

Om het meeningsverschil, dat tusschen rijken en armen bestaat op te lossen, moet de rechtvaardigheid goed onderscheiden worden van de liefde. Er is geen sprake van wettige terugvordering, tenzij wanneer de rechtvaardigheid is te kort gedaan.

(Rer nov.)

VII.

De plichten van rechtvaardigheid zijn voor den proletariër en den werkman de volgende: geheel en trouw den arbeid vervullen waartoe men is overeengekomen door een vrijwillige en rechtvaardige overeenkomst; geen schade hoe gering ook toebrengen aan den eigendom der patroons, noch eenig leed aan hun persoon; bij de verdediging van eigen rechten zich onthouden van daden van geweld, en die verdediging nooit doen verkeeren in opstand. (Rer. nov.)

VIII.

De plichten van rechtvaardigheid voor bezitters en patroons zijn de volgende: den werklieden een rechtvaardig loon betalen, geen enkelen aanslag plegen op hun eerlijk verdiende spaarpenningen, noch door geweld, noch door bedrog, noch door openlijken of vermomden woeker; hun vrijheid geven om hun godsdienstplichten te vervullen, hen niet blootstellen aan verleiding, noch aan gevaren voor de zeden, hen niet aftrek-

Feuilleton.

LOSSE GREPEN

— UIT —

CURAÇAO'S VERLEDEN.

V.

De Invallen der Engelschen op Curaçao.

(1803 — 1807). 5)

Ten gouvernementshuize werden intusschen de beraadslagingen voortgezet. Men kwam overeen, nog vóór zonsondergang, kapt. Tucker, met zijn officieren en matrozen binnen de hoofdfortres in arrest te brengen, in tegenwoordigheid van 2 officieren van elke partij een inventaris van de *Suriname* te laten opmaken, en een Hollandsche wacht aan boord te plaatsen, ook de koffers van Tucker en zijn officieren door DINGEMANS en QUARTEL nauwkeurig te laten onderzoeken en alle daarin te vinden papieren, aan de Commissarissen in te leveren. Den Fiscaal werd gemachtigd den verrader JAMES JONES naar de *Halve Maan*, een zeer ongezonde en vochtige gevangenis, over te brengen en ook tegen de beide andere crimineel gedetineerden PINTO en SCHULER de gerechtelijke instructie te openen. Den officieren PFEIFER van de landmacht en VERVEER van de marine, werd opgedragen van deze resolutie van den Raad den Engelschen Commandant in kennis te stellen, en dat dien middag ten 3 uur de officieren en matrozen afgehaald en in hechtenis zouden gebracht worden. — Men stelle zich echter de ontgoocheling van de vroedschap voor, toen PFEIFER en VERVEER in de raadzaal terugkeerden met het bericht, dat TUCKER niet aan boord was, en de 1ste officieren geantwoord had, dat hij in geen geval het schip zou overgeven, vooraleer de commandant aan boord was teruggekeerd, ja nog eerder het schip zou laten zinken, dan het eigenmachtig over te leveren. Verders dacht hij niet, dat TUCKER nog dien nacht aan boord zou terugkeeren, toonde zich evenmin van zins hem eenig bericht te zenden, tenzij *na* drie uur.

De Raad vermoedde wel, waar Tucker zich ophield. Want terstond werd een commando soldaten onder bevel van den 2en luitenant C. M. DE LANGE [1] naar de plantage *Welgelegen* gezonden met de opdracht TUCKER den volgenden brief van den Raad ter hand te stellen:

„De Gecombineerde Raad gelast bij dezen Capt. TUCKER, (alzoo hij *schriftelijke* order van ons begeerde), om op ontvangst deezer direct, met zijn bijhebbende manschappen aan boord van zijn schip zich te begeven, en te obedieeren aan de orders, die aan hem door de Commissarissen van dezen Raad zullen gegeven worden."

Voor het geval TUCKER hieraan niet wenschte te voldoen, moest hij met geweld gearresteerd worden.

Nauwelijks was deze troep op weg, toen CRANEVELDT, kapitein der „Nationale Guarde" met nog een ander officier den vergaderden Raad rapporteerden, dat men zooeven het geschut van het Engelsche oorlogscorvet *Suriname* binnensboord gehaald en geladen had. Weinige oogenblikken daarna vroeg een Engelsche marineofficier in den Raad toegelaten te worden. Hij verzocht uit naam van TUCKER te mogen weten, welke boodschap zooeven aan dezen gezonden was. De Comm.[rs] waren zoo slim dezen officier hieromtrent in het onzekere te laten door hem af te scheepen met te zeggen, dat TUCKER nog nader antwoord zou ontvangen. Het is niet onwaarschijnlijk, dat dit antwoord den bevelvoerenden officier van de *Suriname* in twijfel bracht of hij de orders hem door TUCKER vóór zijn vertrek gegeven, zou uitvoeren. Althans het schijnt bij het dreigement van het laden van het geschut gebleven te zijn.

Intusschen was luitenant DE LANGE met zijn soldaten op *Welgelegen* aangekomen. Hoe zich hier alles in bijzonderheden heeft toegedragen, is niet te achterhalen. Zooveel is zeker dat, terwijl de luitenant de trappen van het landhuis besteeg, om zijn brief te overhandigen, TUCKER plotseling zijn pistool op hem aanlegde en hem een kogel door het hoofd joeg. Daags daarna vinden wij TUCKER weer aan boord van zijn schip. Of hij na het lezen van den brief zich vrijwillig aan boord begeven heeft, of door het Commando met geweld daarheen is gebracht, wordt niet vermeld. Bij visitatie van het landhuis werd nog een kistje kruit gevonden.

Den volgenden morgen Zondag 11 Sept. werd de gecombineerde Raad in buitengewone zitting bijeengeroepen, om te beraadslagen, wat in de gegeven omstandigheden te doen stond. Het voorstel van Comman-

[1] Deze was eerst den 11 Febr. van cadet-sergeant tot 2de luitenant bevorderd. [*Public.* 1803, No. 143].

ken van huiselijkheid of spaarzaamheid, hen geen arbeid boven hun krachten opleggen noch boven hun leeftijd, noch ongeëigend aan hun geslacht. (Rer. nov.)

IX.

De plicht van liefde voor de rijken en bezittenden is de armen en behoeftigen te helpen, naar de leer des Evangelies. Die leer behelst een zoo gebiedenden plicht, dat op den Oordeelsdag op een geheel bijzondere wijze rekening gehouden zal worden, hoe hij vervuld is, zooals Christus ons zelf gezegd heeft. Matt. XXV. (Rer. nov.)

X.

De armen van hunnen kant moeten zich hunne behoeften niet schamen, noch de charitas der rijken verachten: zij moeten zich bovenal Christus den Verlosser herinneren, die hoewel Hij te midden van rijkdommen geboren had kunnen worden arm geworden is om de armoede te veredelen en onvergelijkelijk verdienstelijk te maken voor den Hemel. [Rer. nov.)

XI.

De oplossing der sociale kwestie kan veel in de hand gewerkt worden door de kapitalisten en de werklieden zelven door middel van instellingen, die op geschikte en doeltreffende wijze hulp verleenen aan behoeftigen en ook dienstig zijn om toenadering en eenheid te brengen aan de beide klassen onderling. Zoodanige vereenigingen zijn die tot onderling hulpbetoon, de veelsoortige verzekeringen, de patronaten voor de jeugd en vooral de vakvereenigingen. (Rer. nov.)

XII.

Dit doel wordt bijzonderlijk beoogd door de christelijke volksactie of de christelijke democratie met hare verschillende en veelsoortige sociale werken. Deze christelijke democratie moet verstaan worden in den zin, die reeds met gezag verkondigd is en die, geheel verschillende met dien van de sociaal–democratie, tot basis heeft de beginselen des geloofs en der christelijke moraal en bovenal dit om onder geen enkelen vorm los te laten het onaantastbaar recht van den privaten eigendom. (Graves de Com.)

XII.

Daarenboven mag de christelijke democratie zich nooit mengen in de politiek, nog minder mag zij dienstbaar gemaakt worden aan partijen, noch aan politieke doeleinden; haar terrein is niet hier gelegen, maar zij moet een weldadige actie ten gunste des volks mogelijk maken, gebaseerd op het natuurrecht en op de voorschriften des Evangelies. (Graves de Com.) (Instructies part. dd. 27 Januari 1902).

De christen democraten in Italië moeten zich volstrekt onthouden deel te nemen aan alle politieke actie, welke ook in de tegenwoordige omstandigheden, om redenen van hooger orde, verboden blijft aan ieder katholiek. (Instr. part.)

XIV.

De christelijke democratie heeft bij de tenuitvoerlegging van haar program den zeer stengen plicht afhankelijk te zijn van de kerkelijke overheid; zij moet bewijzen van gehoorzaamheid en geheele onderwerping geven aan de bisschoppen en dezer vertegenwoordigers. Er is geen verdienstelijke ijver, geen oprechte godsvrucht, zelfs bij het doen van goede en schoone pogingen op zich zelf, als zij niet goedgekeurd zijn door den eigen Herder. [Grav. Com.]

XV.

Opdat deze christelijke democratische actie eenheid van leiding hebbe, in Italië, moet zij geleid worden door het werk der Congressen en der Katholieke vereenigingen dat werk, dat in zooveel moeitevolle jaren zooveel verdienste voor de Kerk gehad heeft en waaraan Pius IX en Leo XIII toevertrouwd hebben de taak om de algemeene katholieke beweging te leiden, steeds onder de goedkeuring en de leiding der bisschoppen. (Graves Com.)

XVI.

De katholieke schrijvers moeten in alles, wat betreft de godsdienstige belangen en de actie der Kerk in de Maatschappij, zich geheel en al onderwerpen, met verstand en wil, evenals elke andere geloovigen, aan hunne bisschoppen en aan den Roomschen Opperherder. Zij moeten zich vooral wachten om in welke belangrijke zaak het ook zij, de uitspraken van den Apostolischen Stoel, vooruit te loopen. (Instr. part.)

XVII.

De christen-democratisch schrijvers, evenals alle katholieke schrijvers, moeten onderwerpen aan de preventieve goedkeuring van den ordinarius alle geschriften betreffende den godsdienst, de christelijke moraal en de natuurlijke ethica, krachtens de Constitutie Officiorum et munerum [art. 41]. Ook de geestelijken, overeenkomstig diezelfde constitutie [art. 42], moeten zich, zelfs als zij werken uitgeven van zuiver technischen aard, zich te voren verzekeren van de toestemming van den ordinarius. [Instr. part.]

XVIII.

Zij moeten bovendien alle pogingen inspannen en alle offers brengen, opdat liefde en eensgezindheid onder hen heersche en alle beleedigingen en verwijten vermijden. Als er redenen van verdeeldheid ontstaan, moeten zij in plaats er iets van bekend te maken in de dagbladen zich tot de kerkelijke overheid wenden, die overeenkomstig de rechtvaardigheid beslissen zal. Als zij door deze overheid terecht gewezen worden, moeten zij dadelijk gehoorzamen, zonder uitvluchten te zoeken of in het openbaar zich daarover te beklagen; daar zij toch zooals gebruikelijk is en als de gevallen het vorderen, beroep hebben op hooger gezag. (Instr. part.)

XIX.

Eindelijk moeten de katholieke schrijvers, als zij de zaak der armen en niet–bezittenden verdedigen zich onthouden een taal te gebruiken, die bij het volk gevoelens van afkeer opwekt tegen de hoogere klassen der maatschappij. Zij moeten niet spreken van terugeischen en gerechtigheid, als het eenvoudig zaken van charitas betreft, zooals hierboven is aangenomen. Zij moeten zich herinneren, dat Jezus Christus alle menschen heeft willen vereenigen door den band van wederkeerige liefde, welke de vervolmaking der rechtvaardigheid is en welke de verplichting meebrengt zich te wijden aan het wederzijdsch welzijn. [Instr. part.]

Deze grondregelen bevestigen Wij, opnieuw en in alle opzichten [motu propio] met ons Apostolisch gezag en Wij bevelen, dat zij medegedeeld worden aan alle comité's, kringen en katholieke vereenigingen van allerlei aard en inrichting. Deze vereenigingen moeten ze plaatsen in hunne vergaderzalen en ze dikwijls voorlezen in hunne bijeenkomsten. Wij bevelen bovendien, dat de katholieke bladen ze geheel zullen opnemen en de verklaring zullen afleggen ze stipt te onderhouden; in tegenovergesteld geval zullen zij ernstig vermaand worden en indien de vermaanden zich niet verontschuldigen, zullen zij door de kerkelijke overheid verboden worden.

Even goed als woorden en daden geen waarde hebben, als zij niet vergezeld gaan en bestendig gevolgd worden door het voorbeeld, evenzoo moet het noodzakelijk karakter, dat alle leden van elke katholieke vereeniging moet kenmerken, zijn de schitterende openbaring van het geloof door de heiligheid van leven, door de zuiverheid van zeden en door de zorgvuldige naleving der geboden van God en van de Kerk. En dit omdat het de plicht is van ieder christen en ook omdat hij, die tegen dezen plicht in handelt, zich schamen moet, niets kwaads hebbende, dat hij ons kan verwijten. (Titus II, 8).

Van deze maatregelen, welke wij nemen voor het algemeen welzijn der katholieke actie, bijzonderlijk in Italië, hopen wij, dank zij den Goddelijken zegen, overvloedige en gelukkige vruchten te plukken.

Gegeven te Rome bij St. Pieter, den 18n. December 1903, het eerste jaar van ons Pausschap.

PIUS P.P. X.

KOLONIAAL VERSLAG.

Eindelijk zijn wij in staat een kort overzicht te geven van het K. V. over 1902.

De bevolking der geheele kolonie bestond op 1 Januari 1903 uit 53242 zielen. Gedurende 1902 was er een vermeerdering van 265 zielen.

Dit cijfer is zeer gering. Het vorige jaar, 1901, nam de kolonie met 676 zielen toe, een verschil dus van ± 400.

Maar, de opgave van het „Oranjeboekje" komt niet overeen met de officieele BIJLAGE A.

In het K. V. van 1902 „Oranjeboekje" staat te lezen:

De bevolking van de kolonie Curaçao bestond op 1 Januari 1902 uit 52977 zielen.

BIJLAGE A. K. V. 1902 geeft op: Bevolking bij het einde van het jaar 1901: 52,785 zielen.

Een verschil dus van bijna 200. En dat voor één nacht! volgens de opgave: einde 1901, 1 Januari 1902. Echter begrijpen wij wel, dat de gegevens voor deze statistiek vroeger zijn ingekomen. Maar dit is toch in beide gevallen hetzelfde. Van waar dus dit groote verschil?

Een vergelijking echter met de laatste vijf jaren deed ons zien, dat gemiddeld de kolonie toch steeds vermeerderde met 600 zielen. De toename in 1902 was derhalve zeer min.

Wij hopen, dat men ons niet beschuldige van bedilzucht, en dat wij *zoeken* om aanmerking te maken.

Doch de lezer oordeele zelf.

In een noot gevoegd bij het K. V. 1903 wordt verklaard, dat: het in het vorige verslag opgegeven aantal inwoners van de hoofdplaats van Aruba, volgens inlichting van den gouverneur, niet juist [was]; evenmin het bevolkingscijfer voor het eiland zelf."

Dit jaar, nadat de bevolking ook daar moet toegenomen zijn, is het verschil van opgave over 1902 en 1903 nog 876 zielen.

---

dant VAN NES, waar de raadsleden zich bij aansloten, luidde: Daar het wegens zijn gedrag van den vorigen dag, meer dan duidelijk is, dat TUCKER kwade bedoelingen heeft, hem in allen ernst te verzoeken met zijn officieren in den Raad te verschijnen en bij weigering hem te herinneren aan den eed, dien zij afgelegd en onderteekend hebben, en mocht hij ook hieraan niet niet voldoen, dan zonder uitstel de noodige maatregelen te nemen om het eiland in rust te houden en hem met geweld te dwingen. En daar nog dagelijks steeds nieuwe geruchten van oorlog komen, daarom voorloopig op de *Suriname* beslag te leggen. De Secretaris GAERSTE met de overbrenging dezer boodschap belast, kwam met 4 Engelsche officieren terug, die allen dezelfde opdracht hadden uit naam van TUCKER den Raad te berichten, dat de kapitein zijn schip niet wilde noch kon verlaten, en mocht de Raad het schip opeischen, schriftelijke order met opgaaf van tijd en uur moest zenden. Die gevraagde schriftelijke order liet niet lang op zich wachten:

„Wij hebben uwe commissie gehoord en „nemen daar goedkeuring in. Heden na„middag om 2 uur zullen er twee officie„ren van den Commandant der marine ge„zonden worden, om uw schip over te ne„men. Wanneer UEd. aan land komt, zal „men UEd. en officieren de huizen aanwij„zen, waar UEds. in kunt logeeren. Uwe „manschappen zullen om 2 uur ook afge„haald worden."

Hiermede was het gevaar voor dezen verraderlijken aanslag bezworen. De Engelsche officieren werden in eenige huizen van het fort *Amsterdam* in arrest gebracht. Toch was het hun toegestaan buiten hun woning in het fort [behalve op de wallen] te wandelen. Later werd op hun verzoek er in bewilligd, dat zij ook buiten de hoofdforteres mochten gaan, op belofte „geen hostiliteiten te doen, of eenige politieke gesprekken te houden of oproerige samenrottingen te smeeden en des avonds vóór 8 uur weer binnen het fort te zijn teruggekeerd." Van al deze gunsten was kapitein ROB. TUCKER uitgesloten.

In den Raadsvergadering van 15 Sept. deelden de Comm.sen hun plan mede, om de bemanning van de *Suriname* naar *Jamaica* op te zenden. Twee goletten de *Henriette* groot 40 ton van kapitein C. PELLEGRIM VOET en de *Diana* groot 29 ton van kapt. EVERT DE VIJLDER (2) waren reeds voor den billijken prijs van 160 Johannissen (3) voor dit doel afgehuurd.

In diezelfde zitting leverde het raadslid VAN ECK een volledige akte van beschuldiging tegen TUCKER in, om te betoogen, dat men niet op dezelfde wijze tegen TUCKER als tegen zijn officieren en verdere manschappen kon optreden, omdat bij de oorzaak van alles is, 1o die zich schuldig gemaakt heeft aan het breken van zijn woord van eer; volgens zijn handteekening en zijn eed had hij met zijn officieren bij het beslagleggen op de corvet *Suriname* plechtig beloofd, geen hostiliteiten hoegenaamd tegen het eiland te ondernemen, leverde daarop al zijn buskruit en zeilen aan ons uit, doch heeft desniettegenstaande nog genoeg buskruit aan boord weten te krijgen, om zijn schelmsche onderneming tegen ons uit te voeren. 2o. Het fort *Republiek* (*Oranje Nassau*) heeft zoeken te overweldigen en ware hem dit gelukt, het fort aan de St. Michaels-baai eveneens. 3o. Zijn natie met sterke hand tegen ons heeft ingeroepen, om dit eiland te bemachtigen; hetgeen blijkt uit eigenhandig geschreven brieven verzoudenen nog te verzenden naar den admiraal van Jamaica en daartoe als zijn werktuig JAMES JONES heeft omgekocht. 4o. De obedientie aan het Gouvernement verschuldigd, geschonden heeft door het laden van het geschut aan boord van de *Suriname* om zich met geweld tegen ons te verzetten. 5o. Zich persoonlijk schuldig gemaakt heeft aan den moord op luitenant DE LANGE.

Om al deze redenen werd besloten een proces verbaal op te maken van het geding van TUCKER en dit tegelijk met de Engelsche equipage als krijgsgevangenen naar admiraal DUCKWORTH in *Jamaica* op te zenden.

Ook TUCKER zou deel uitmaken van dit transport, evenwel niet als krijgsgevangene doch als,, een crimineel arrestant, die wegens zijn wangedrag van het recht van uitwisseling niet zal kunnen jouisseeren, omdat het voor ons en voor alle natiën schandelijk zou zijn schelmen, voor eerlijke lieden uit te wisselen."

Bij nader inzien vond men het echter verstandiger den raad van Majoor SCHWARTZ op te volgen en TUCKER nog niet weg te zenden, maar hem als gijzelaar hier te houden, tot de Hollandsche officieren, die het transport zouden overbrengen, waren teruggekeerd, om aldus meer zekerheid te hebben, dat zij door het Engelsch Gouvernement te *Jamaica* zouden gerespecteerd worden.

P. A. EUWENS.

(*Wordt vervolgd*)

[2] *Public.* 1803. No. 202 en 203.
[3] Een *Johannis* was een gouden muntstuk ter waarde van ongeveer 18 Gld.

Toch werd dit getal niet afgetrokken van het totaal, aangegeven voor het bevolkingscijfer der geheele kolonie in het vorig jaar, maar lezen we opnieuw in het verslag van 1903: Op 1 Januari 1902 bedroeg de bevolking 52,977 zielen. Wederom dus ± 900 te veel. Waarom die fout niet verbeterd?

Iedere degelijke berekening is bij dergelijke foutieve getallen onmogelijk.

Het opmaken van een statistiek der bevolking is uiterst bezwaarlijk. Wij beamen het ten volle. Maar hoe geschiedt dit hier? Wie zijn belast om de staten in te leveren? En hoe komen dezen aan de opgegeven getallen?

Gaarne zouden we nog een andere vraag hier bijvoegen. Is het ook niet mogelijk een staat te houden van de emigranten, met bijvoeging of het gehuwde personen waren, en of zij met of zonder hun familie zijn uitgetrokken?

Ons dunkt zulk een staat van zeer groot belang voor de kolonie. Men ziet dan eens, waar het volk op de eilanden eigenlijk van leeft. Ook zoude het een duidelijke illustratie geven bij die hooge opgave van kinderen geboren buiten echt.

Over de *industrie* valt, jammer genoeg, weinig te zeggen, wij hopen dat het K. V. 1904, loopend over 1903, iets meer zal mededeelen over onze hoedenvlechterij. De Cur. Maatschappij heeft toch wel bewezen, dat vooral nog de onkosten tot aanmoediging en verbetering dezer industrie voor een particuliere vereeniging te hoog loopen.

Misschien kan er op de aanstaande begrooting wel een post voor worden uitgetrokken. Deze maatregel is toch slechts van voorbijgaanden, en economischen aard, welke later vele vruchten zal afwerpen voor de kolonie. Deze post komt ons minstens, even noodzakelijk voor als het veel besproken bedrag uitgetrokken voor visscherij.

Wat ons verheugde bij het lezen van dit Kol. Verslag? De neiging om juister en vollediger alles weer te geven en te verbeteren, wat vroeger niet correct was opgeteekend. Dit is de reden, welke ons moed gaf weder een aanmerking te maken en ons te bepalen tot de eerste bladzijde.

Een lichtpunt ten slotte.

De scheepvaart nam in 1902 toe.

De haven van Curaçao werd in 1901 bezocht door

1255 schepen, te zamen metende 1080095 M³.

In 1902 kwamen er

1433 schepen, te zamen metende 1182403 M³.

Er was dus vooruitgang, en flink ook, bij een der eerste factoren van ons volksbestaan.

Konden wij nu slechts een kort overzicht van de scheepvaart in 1903 hier aan toevoegen. Dan wisten wij dadelijk, of die vooruitgang is blijven voortduren?

Zouden we hierop nog een jaar moeten wachten?

Nieuwsberichten.

Curaçao.

Regenval en oogst.

van 1 — 8 Jan	....	11,75 mM.
van 9 — 15 ,,	....	23 mM.
van 16 — 22 ,,	....	19,50 mM.
van 23 — 31 ,,	....	24 mM.
	Totaal	78,25 mM.

Dit is derhalve buitengewoon veel. Wat de eerste droogte doorstaan kon, is door de opvolgende, aanhoudende regens flink opgeschoten, zoodat hier en daar een goede oogst te verwachten is.

Nu de regentijd weer zoo goed als voorbij is, mogen we wel op een anderen vijand van onze mais wijzen; de wormen namelijk.

Indien de bestrijding hiervan buiten het ressort van den heer RIJKENS valt, zal deze landbouwkundige toch beter dan iemand anders den Inspecteur, Dr. VAN HALL, die ook over Curaçao is aangesteld, zaakkundig kunnen inlichten. Zoo dit geschiedt, laat men dan ook niet vergeten de aandacht van den Inspecteur te vestigen op de ziekte der dividivi; in de benedendistricten sterven de boomen bij massa's.

Koloniale Raad.

De vergadering was Woensdagavond voltallig. Alle elf leden present. Veel deftig publiek.

Na het voorlezen en goedkeuren der notulen werd door den Voorzitter medegedeeld, dat was ingekomen een Ontwerp-verordening tot het oprichten van eene postspaarbank in de kolonie Curaçao. Besloten werd dit ontwerp naar de afdeelingen te zenden.

Daar de heeren M. S. L. MADURO, J. P. E. GAERSTE en M. E. CURIEL aan de beurt van aftreden waren moest er gekozen worden om drie tweetallen voor te dragen aan H. M. de Koningin.

De drie aftredende leden werden allen met algemeene stemmen herkozen als 1ste candidaat. De 2de candidaten waren: A. A. CORREA voor de vacature MADURO, C. PERRET GENTIL voor de vacature GAERSTE, en I. VAN LIER Ez. voor de vacature CURIEL.

Nu werden de algemeene beraadslagingen over de Inkomstenbelasting geopend.

De eerste spreker was de heer C. STATIUS MULLER. Een inkomstenbelasting was noodig om twee redenen. Ten eerste ging de belasting voor de Weerbaarheid niet ver genoeg, ten tweede trof zij sommigen in 't geheel niet. Daarom had spreker immer verlangd dat deze belasting vervangen zou worden door een meer billijke, meer gelijkelijk drukkende. Dit was volgens hem een inkomstenbelasting. Ook verklaarde de heer MULLER, dat hij was voor eigen aangifte en door de moeilijkheden der tegenpartij nog niet was overtuigd.

Wel meende ook hij dat de onroerende goederen niet volgens de geheele inkomsten belast moesten worden daar hij dit niet billijk vond met het oog op de reeds zware grondbelasting; hij zou daarom medegaan met het amendement CHAPMAN (wiens amendementen reeds gedrukt waren rond gezonden) maar niet in zijn geheel. Ter gelegener plaatse zou hij een sub-amendement indienen.

Tegen opcenten was de heer MULLER evenmin. Hij vond het heffen van opcenten een practisch middel om buitengewone uitgaven te dekken en een middel volstrekt zonder gevaar, omdat het een wapen was in de handen van den Raad zelven.

Nu stond de heer MR. C. HENRIQUEZ op en verklaarde openlijk bevreesd te wezen voor vermeerdering van lasten zonder toename van de draagkracht der bevolking. Door het lange wachten had spreker gehoopt, dat van uitstel afstel zou gekomen zijn. 't Mocht helaas niet gebeuren. Het voorstel van den Raad aan het Bestuur gedaan om het ontwerp in te trekken werd niet ingewilligd, de wet werd veel veranderd, maar niet principieel.

Een hoofdelijke omslag scheen spreker beter passend aan onze toestanden. Daarbij wordt de belastingschuldige naar 't uiterlijk beoordeeld. Leeft men groot, men betaalt ook met groot geld.

Inkomstenbelasting is lang niet zoo algemeen als beweerd wordt. En in die weinige landen, waar zij bestaat, wordt zij druk ontdoken. Aan een ander inzichten in zaken te geven is nu eenmaal niet volgens 's menschen geest. En dit is het gevolg van een inkomstenbelasting, hierbij toch behoort noodzakelijk eigen aangifte.

Daarom is hij persoonlijk er tegen en verklaart:

Inkomstenbelasting met aangifte is inquisitie.

Inkomstenbelasting zonder aangifte willekeur.

De heer J. B. GORSIRA bleek de bemiddelaar tusschen de uiterste partijen. Hij sprak. Wanneer men het ontwerp zooals het nu is gewijzigd vergelijkt met het oorspronkelijke, dan zal men duidelijk overal de sporen waarnemen van de lange baan, welke het van Juli tot Februari heeft afgelegd. Die talrijke wijzigingen zijn een gevolg van het ernstig streven van den Raad om met het Bestuur samen te werken om een inkomstenbelasting te verkrijgen. zoo herhaaldelijk aangegeven als noodzakelijk voor de kolonie.

Maar, wanneer deze belasting in het Publicatieblad zal staan, moet men dan ook niet uitroepen. Quantum mutatus ab illo! Hoezeer is zij veranderd! En de veranderingen waren ten goede. Hij stemt den heer ST. MULLER bij en voelt ook veel meer voor eigen aangifte, maar kan toch mede gaan met de andere leden om de redenen in de verslagen aangegeven.

Op twee punten wil spreker echter het volle licht werpen. Uit de antwoorden van het Bestuur zou men op kunnen maken, alsof de Raad inconsequent ware geweest, eerst stelde hij voor intrekking van inkomstenbelasting en in plaats daarvan een hoofdelijken omslag, nu stemt hij voor inkomstenbelasting. Dit is slechts schijn. De *naam* der inkomstenbelasting is gebleven, in werkelijkheid is het geworden een *hoofdelijke omslag*.

Ten tweede kon men uit die stukken opmaken, alsof de Raad in de meening verkeerde, dat er hier in de kolonie geen belasting telsel bestond.

Niemand zal dit beweren. Een algeheele *herziening* sluit toch zeker wel het *bestaan* van dit stelsel in. Men kan niet herzien, wat niet bestaat.

De algemeene beraadslagingen werden gesloten.

Artikelen 1 en 2 werden zonder hoofdelijke stemming aangenomen Van art 3 ook de 1ste §. Bij § 2 stelde de heer CHAPMAN voor deze geheel te doen vervallen.

De leezer herinnert zich dat volgens deze § de inkomens van alle samenwonenden werden bijeengevoegd om volgens dit gezamenlijk bedrag belasting te heffen.

De heer CHAPMAN lichtte het amendement als volgt toe: Bedoeling van Raad en Bestuur bij deze wet is de Belasting voor de Weerbaarheid te vervangen en meerderen opbrengst te verkrijgen voor de koloniale kas.

Eigenlijk is een belasting voor de weerbaarheid, hoofdelijke omslag, en inkomstenbelasting hetzelfde, dit zijn slechts classificaties van het genus belasting; Hij is het met den heer GORSIRA eens, dat met al die wijzigingen men nog geen volmaakt werk geleverd heeft en het slechts lapwerk blijft.

Wat nu is het bijzonder § 2 aangaat; het is billijk de inkomens van man en vrouw samen te voegen, maar dit tot andere samenwonenden uit te breiden is onbillijk. Man en vrouw wonen samen, hebben één belang, één huishouden, één bron voor gezamenlijke onkosten. Die eenheid vindt men niet wanneer anderen te samen wonen. Dit geschiedt uit nood, uit menschlievendheid, hiervoor mag niet betaald worden.

Met algemeene stemmen werd het amendement CHAPMAN aangenomen.

Art 4 en 1ste lid van art 5 werden zonder hoofdelijke stemming goedgekeurd.

De heer CHAPMAN stelde voor het 2de lid van art. 5 met de talrijke onderdeelen *a. b. c. d. e.* eenvoudig te lezen, als volgt: „Onder jaarlijksch inkomen wordt verstaan de som van de jaarlijksche inkomsten van den belastingplichtige, voortvloeiende uit welke bron ook en op welke wijze. krachtens welk recht en onder welke benaming ook verkregen."

Door deze vereenvoudiging, zou de leek, die toch zooveel met deze wet te maken zal hebben gemakkelijker begrijpen wat bij betalen moet; ook dit amendement werd met algemeene stemmen overgenomen.

(Uit gebrek aan plaats kunnen wij onmogelijk alles mededeelen wij zullen ons bepalen tot het allergewichtigste.)

De heer CHAPMAN meende bij de bespreking van art. 7 en 8 een algeheele wijziging voor te moeten stellen, welke werd overgenomen, alleen de wijziging van § 5 van art 7 baarde moeilijkheid.

Het amendement van deze § luidde:

Inkomsten uit onroerende goederen zullen, na aftrek van alle onkosten, slechts voor een derde in den aanslag worden begrepen."

De heer CHAPMAN was niet voor algeheele vrijstelling, omdat dan zeer rijke kapitalisten, die nu voor weerbaarheid betalen, weinig of niets zouden bijdragen. Vrijstelling voor tweederden was echter billijk omdat niet slechts plantagehouders, maar ook huisheeren in ellendigen toestand verkeeren. wegens noodzakelijke wanbetaling om de slechte tijden.

Op de bemerking van den heer C. STATIUS MULLER dat een algemeene regel niet kon gegeven worden, omdat op de eilanden geen grondbelasting bestaat en dus ook geen motief voor vrijstelling, antwoordde de heer CHAPMAN, dat er geen reden bestond om de eilanden te belasten en hier vrij te stellen, was er daar geen grondbelasting, er zijn uitvoerrechten, als surrogaat van grondbelasting. Een zelfde belang bezielt ons voor alle eilanden van eenzelfde kolonie.

De heer M. C. HENRIQUEZ was hierdoor niet overtuigd en stelde een subamendement voor:

De jaarlijksche inkomsten worden verminderd met:

1. De opbrengsten van onroerende goederen voor wat betreft hem ten wien laste de grondbelasting komt."

In de gewone omstandigheden brengt de huishuur 6 % op, thans echter nog geen 4 %. Daar van moet nu nog 1 % grondbelasting betaald worden, d. i dus 25 % van de waarde. Het is toch al te erg, als er nu nog meer belasting van geheven moet worden

Ten tweede, de huizen liggen even erg als de landerijen onder hypotheek. Eenzelfde motief voor vrijstelling dus voor beide.

Waarom moet meerdere opbrengst voor de koloniale kas toch gezocht worden in een inkomstenbelasting. Als de invoer maar gesplitst wordt in wat bestemd is voor consumptie en wat voor uitvoer, is er nog wel hooger invoerrecht te heffen. En inkomstenbelasting zal van de eilanden toch niet veel halen.

De heer CHAPMAN kon slechts ten deele den heer HENRIQUEZ gelijk geven. Er is hier geen sprake van een *nieuwe* belasting, maar van vervanging van die voor de weerbaarheid. De eigenaars van onroerende goederen zijn reeds lang gewend aan de grondbelasting. Hoofddoel dezer inkomsten belasting is vermeerdering van opbrengst. Dit moet dus gezocht worden.

Met dit al viel bij de stemming het amendement CHAPMAN en verkreeg de heer HENRIQUEZ 1 stem meerderheid.

Het tarief werd zonder slag of stoot aangenomen, wat ons zeer bevreemde.

Rest ons nog te spreken over de opcenten.

De heer CHAPMAN had ook hier voorgesteld het art. 27 te doen vervallen.

Opcenten heffen is immers een middel om *tijdelijk*, in voorbijgaande behoefte, te voorzien. Het is derhalve raadzaam zijn toevlucht tot dit middel te nemen, als het noodzakelijk is en niet eerder. Worden de uitgaven later *voortdurend* hooger, dan zijn opcenten toch niet voldoende, maar dan moet de belasting zelve verhoogd.

Zou het ook niet mogelijk wezen op andere belastingen opcenten te plaatsen? Waarom moet dit alleen bij de inkomstenbelasting? Het is misschien veel doelmatiger, wanneer dit bij andere belastingen geschiedt. Daarom moet er in deze wet niet van opcenten gesproken worden.

De heer STATIUS MULLER beaamt dat opcenten van tijdelijken aard zijn, maar daarom juist moet de Raad telkens beslissen of ze op de begrooting gebracht zullen worden of niet. Is de verhooging van de hoofdsom eenmaal wet geworden dan blijft deze voortdurend en heeft deze Raad niet meer in zijn macht. Hij is voor opcenten. De heer CHAPMAN is niet tegen opcenten, maar wil eerst onderzoeken, of zij niet ook op andere belastingen geheven kunnen worden. Hij is er tegen, dat opcenten alleen van deze belasting geheven zullen worden. Een algemeene verordening dat opcenten geheven kunnen worden is voldoende. Het behoort niet bij deze bijzondere wet.

De heer St. MULLER voelt ook iets voor deze opvatting, maar meent dat ook in deze wet de opcenten zoo gevaarlijk niet zijn, het hangt geheel van den Raad zelven af.

De heer HENRIQUEZ meent opcenten vooralsnog niet noodig, eerst zien wat de belasting zelve opbrengt. Wij behoeven de wet niet harder te maken. De tegenzin van 't publiek wordt er slechts door versterkt.

Het amendement CHAPMAN wordt goedgekeurd met 9 van de 11 stemmen.

Ten slotte bij de bespreking van de considerans stelt de heer J. B. GORSIRA voor

deze te laten luiden zooals de Raad aangaf in het eindverslag, dit alleen is consequent en kan verdedigd worden, de opvatting van 't Bestuur niet.

Onze melaatschen.

De directie van Zaquito wilde den heeren der feestcommissie uit naam der melaatschen bedanken voor de milde gaven door hun toedoen van de burgerij weder ontvangen. Maandag ll. nu, werd het Koninginnefeest op Zaquito gevierd en nu meende de directie. de heeren te verzoeken bij het laatste gedeelte van het feestprogram: muziek en vuurwerk. Zij konden dan zelven zich overtuigen van de vreugde aan de ongelukkigen bereid. De HEG. heer Gouverneur, als Eere-voorzitter, vergezeld van zijn adjudant, kwam des avonds 7 uren het terrein binnenrijden, en werd opgewacht door den directeur, P. fr. R. J. C. Wahlen, die ZHEG. welkom heette, binnenleidde, de verpleegsters, vereenigd in de vestibule, voorstelde en onder de tonen van het „Wien Neerlandsch Bloed" en het knallen van donderbussen ZHEG. geleidde naar de directeurskamer, waar de leden der feestcommissie reeds vergaderd waren Z. D. H. Mgr. Van Baars had met velen zijner geestelijken ook een bewijs van belangstelling willen geven en woonde tevens het feestavondje bij.

De weesjongens van Santa Rosa voerden nu eenige keurige nummers uit. En hoort, de melaatschen, den geheelen dag reeds vroolijk beziggehouden, kwamen nu op het toppunt hunner vreugde. Zij zongen en sprongen en klapten in de handen, terwijl zij blijmoedig een „Lang zal Zij leven", of „Leve Koningin Emma" aanhieven.

Met enkele woorden bracht de directeur nu dank aan allen, voor hun hooggewaarde tegenwoordigheid op het feest, voor hun belanglooze medewerkingen om giften in te zamelen voor de leprozen. Dit was waarlijk H. M. Koningin Emma eeren, als Koningin-Moeder, Moeder van Koningin Wilhelmina, Moeder ook van haar volk. Vooral na het nederleggen van het voogdijschap wijdde Zij zich nog meer dan vroeger aan de minst bedeelden, de meest ongelukkigen van Haar volk, omdat dezen meer dan anderen, een koninklijke, een mildgevige Moeder noodig hadden.

De vreugde der lijdenden is het nationaal huldeblijk, door Haar zelve gesticht, in de harten van Haar volk.

De HEG. Heer Gouverneur dankte met diepgevoelige woorden, die getuigden van het innigst medelijden met de arme lijders maar tevens ook van waardeering voor het opofferend leven der verpleegsters. Hij bracht dank aan allen, aan de Directie, aan Dr. de Casseres, aan de Zusters en uitte een bede van geluk en troost voor de ongelukkigen.

Nu ging het hooge gezelschap het gebouw rond, dat feestelijk verlicht was door kleurige lampions. De muziek speelde, het vuurwerk siste, knalde, spatte op in sterren en zonnen en hulde alles in afwisselende tooverkleuren. De melaatschen hielden zich nu wel een oogenblik bedeesd stil, maar de tevredene lach was nog niet verdwenen van hun mond en zoo goed als het ging, uitten zij hun dankbaarheid.

Ten slotte een enkel woord van lof en dank ook aan de milde gevers van onze goede burgerij, die zoo weldadig hun offer brachten. De overtuiging, wel gedaan te hebben, zal hun een ware voldoening zijn en een ruime belooning. Daags na het feest zond de Gouverneur een milde gift, welke dankbaar werd aanvaard.

Havennieuws.

In den loop dezer week is alhier het droevig bericht per telegraaf uit Sto. Domingo ontvangen van het vergaan van den alhier te huis behoorenden schoener *Venus*, op de reis van hier naar Sto. Domingo.

Tot zoover nu bekend, zijn eenige der opvarenden gered, en bevonden zij zich op Jamaica, in de buurt van welk eiland het ongeval plaats moet hebben gehad.

Een bericht, door het telegraafkantoor aan zijn deur aangeplakt, meldt dat, volgens een blad te Sto. Domingo uitgekomen, niet alle hoop moet worden opgegeven over gemeld schip, daar een stoomschip gezien werd in de richting van de plaats, waar de *Venus* zich bevond.

(*De Cur. Cour.*)

Officieele berichten.

De havens Guanta, Puerto Sucre en Guiria zijn weer geopend.

* *
*

1°. de Heer J. Appel, Commandant der brigade marechaussee, gerekend te zijn ingegaan den 1n. Februari ll., is eervol ontheven van de waarneming der functiën van cipier der gevangenissen alhier.

2°. is aan den Heer R. H. Rijkens, Landbouwkundige alhier, tot herstel van gezondheid, een binnenlandsch verlof voor den tijd van veertien dagen verleend.

Posterij.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Pitinela Balentin, Malfina Cecilio, Modesto Castro (2), Delfina Danchi, Clemencia del Valle, Luisa Doran, William A. Drummond, Guiseppe Grisolia, Nonotji Maduro, Carlos Mateo, Herman Meers, Juan de Moya, Miss. Pinedo c|o Mr. Cohn, Aniseea Polanco (2), Lorenzo Pareja R., Johan M. Pensut, Emilio Reinhardt, Ignacio R. Ruiz (3), H. F. Schotborgh, Gabriel Ujneto.

Een postpakket afkomstig van Rotterdam (Nederland) en geadresseerd aan Henry C. Samson, Curaçao.

Aruba.

Het district de Noord zit in zak en asch. Twaalf mannen, huisvaders, waaronder velen van onbesproken levensgedrag zijn, opgesloten in de gevangenis. Maandag 25 Januari ll. omstreeks 8 uren in den avond werd een schoener beladen met dividivi op het strand geworpen. De bemanning had zich ten deele reeds gered in een boot, de overige zes sprongen nu na duizend angsten en gevaren behouden aan land. Verschrikt op het gezicht der groote forsche Noordmannen, als naar gewoonte met hun houwers en messen gewapend, meenen zij, dat er gevaar bestaat voor hun leven en laten daarom de bark onbeheerd achter. Men beweert zelfs, dat een hunner geroepen heeft, de golet is voor jullie. Hoe het zij, ons volkje had niets kwaads in 't zin, maar kwam natuurlijk bij zulk een buitengewoon voorval in groote menigte toeloopen. Nu een volle bark daar op 't strand lag, was de verleiding te groot en men kaapte wat er te kapen viel.

Hier dient echter bij gevoegd, dat sommigen aan het lossen gingen enkel om de lading te redden, want de bark kraakte en zwiepte, dat men ieder oogenblik vreesde, dat zij weer vlot zou raken om tegen de rotsen verpletterd te worden. Het lossen was volstrekt niet zonder levensgevaar. Behalve deze menschlievende helpers, waren er echter ook kapers op de kust, maar lang niet allen ter kwader trouw. Sommigen echter wel. Zij hakten maar toe met hun bijlen, sloegen alles kort en klein, vernielden veel en trokken met hun buit weg als roovers.

Jammer, dat de politie weer een dag te laat kwam. Eerst Dinsdagavond tusschen 5 en 6 uren. Het zal nu zeer moeilijk wezen uit te maken, wie schuldig is, wie niet. Vooral omdat Dinsdag het praatje ging, dat er van de Playa bericht was gekomen, dat de bark voor het volk was.

Het is weer een lastig zaakje voor het kantongerecht Met kracht is men reeds opgetreden, maar om betrouwbare getuigen te vinden en den weg in dit doolhof, zal uiterst moeilijk blijken?

Waarom moest ook nu weer de politie zoo laat verschijnen?

Zijn er soms te weinig: en het werk te veel.

Buitenland.

Japan. — De toestand blijft gespannen. De Engelschen mogen wat erg pessimistisch, de Duitschers omgekeerd overdreven optimistisch zijn, dat het gevaar nog altijd bestaat kan niemand tegenspreken.

De „New-York Herald" deed eenige mededeelingen omtrent den inhoud van de Russische nota van Antwoord, die intusschen niet anders doen dan bevestigen wat daaromtrent reeds werd medegedeeld.

Er is, zegt het blad, geen twijfel aan, dat de Russische nota op vriendschappelijke wijze de opmerking bevat, dat Rusland onmogelijk de Japansche eischen kan aannemen. Wat Mantsjoerije betreft, vestigt Rusland de aandacht op de dreigende houding van Japan, waardoor groote moeilijkheden ontstaan voor een vredelievende oplossing van de quaestie; en de nota betoogt, dat Rusland in de onmogelijkheid is, om zijn eenmaal verworven positie in het Verre Oosten op te geven.

Rusland kan evenmin toestaan, dat Japan grondgebied of havens verwerft in het zuiden van Korea; daardoor toch zou een nieuwe straat der Dardanallen ontstaan, die de verbinding tusschen Wladiwostok en Port Arthur zou belemmeren of afsnijden. zoo Japan niet de onmogelijkheid inziet om zulke wenschen in te willigen, dan moet het de verantwoordelijkheid dragen voor wat er gebeuren zal. Rusland stelt in deze nota geen enkele vraag; het dringt aan op gematigdheid van Japan, en wijst er hoffelijk doch beslist op, dat de Japansche eischen niet kunnen worden ingewilligd en dat het onwenschelijk is verder op die eischen aan te dringen.

Een goed ding is er: Rusland wilden oorlog niet. Het mist in het Verre Oosten de noodige dokken om de schepen na een slag te kunnen opnemen en in dezen tijd van het jaar ook de noodige havens. Wladiwostok, de beste Russische haven aan de Japansche zee, is niet ijsvrij en zal weldra niet meer te bereiken zijn. Port Arthur, aan de golf van Petsjili, kan geheel van het verkeer worden afgesloten, wanneer een Japansche vloot zich stationneert en torpedo's legt tusschen Wei-hai-wei en Chemuldo. Breekt de oorlog uit, dan zal Rusland pogen rien zooveel mogelijk te land te voeden, totdat de lente gelegenheid geeft Wladiwostok weder te bereiken.

Drukker:
ALFREDO F. SINTIAGO.